# Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2020. gada 4. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patērētāju tiesību aizsardzība – Direktīva 2002/65/EK – Distances kredītlīgums – Atteikuma tiesības – Sekas – 7. panta 4. punkts – Saņemtā izpildījuma atpakaļatdošana – Atlīdzības par lietošanu samaksa – Piegādātāja pienākums – Izslēgšana

Lietā C-301/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Bonn* (Bonnas apgabaltiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kurš pieņemts 2018. gada 17. aprīlī un kurš Tiesā reģistrēts 2018. gada 4. maijā, tiesvedībā

***Thomas Leonhard***

pret

***DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG,***

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Safjans [*M. Safjan*] (referents), tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: Dž. Pitrucella [*G. Pitruzzella*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procedūru,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *T. Leonhard* vārdā – *C. Köhler, Rechtsanwältin*,

– *DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG* vārdā – *A. Menkel, Rechtsanwalt*,

– Vācijas valdības vārdā – sākotnēji *T. Henze*, *M. Hellmann* un *E. Lankenau*, vēlāk – divi pēdējie minētie, kā arī *J. Möller*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *F. Erlbacher* un *C. Valero*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK (OV 2002, L 271, 16. lpp.) 7. panta 4. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Thomas Leonhard* un *DB Privat- und Firmenkundenbank AG* filiāli *DSL-Bank* (turpmāk tekstā – "*DSL-Bank*") par *T. Leonhard* izmantotajām atteikuma tiesībām attiecībā uz šo pušu noslēgtu kredīta līgumu.

### Atbilstošās tiesību normas

#### *Savienības tiesības*

3 Direktīvas 2002/65 1., 3., 13. un 14. apsvērums ir formulēti šādi:

"(1) Vienotā tirgus mērķu sasniegšanas sakarā ir svarīgi pieņemt pasākumus, kas izstrādāti, lai progresīvi konsolidētu šo tirgu, un minētajiem pasākumiem ir jābūt vērstiem uz augsta līmeņa klientu [patērētāju] aizsardzības panākšanu saskaņā ar [EKL] 95. un 153. pantu.

[..]

(3) [..] Lai nodrošinātu izvēles brīvību, kas ir būtiskas patērētāju tiesības, ir nepieciešama augstas pakāpes patērētāju aizsardzība, lai veicinātu patērētāju uzticēšanos tālpārdošanai.

[..]

(13) Šai direktīvai ir jāgarantē augsts patērētāju aizsardzības līmenis, lai nodrošinātu brīvu finanšu pakalpojumu kustību. Dalībvalstis nedrīkst pieņemt noteikumus, kas nav paredzēti šajā direktīvā, jomās, kuras tā saskaņo, ja tajā īpaši nav norādīts citādi.

(14) Šī direktīva attiecas uz visiem finanšu pakalpojumiem, kas sniedzami no attāluma. Tomēr uz dažiem finanšu pakalpojumiem attiecas īpaši Kopienas tiesību aktu noteikumi, kuri turpina attiekties uz šiem finanšu pakalpojumiem. Tomēr ir jānosaka principi, kas attiecas uz šādu pakalpojumu tālpārdošanu."

4 Šīs direktīvas 1. panta "Mērķis un darbības joma" 1. punktā ir noteikts:

"Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu."

5 Minētās direktīvas 2. pantā "Definīcijas" ir paredzēts:

"Šajā direktīvā:

a) "distances līgums" ir jebkurš līgums [par finanšu pakalpojumiem], kas noslēgts starp piegādātāju un patērētāju, saskaņā ar piegādātāja organizētu tālpārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas sistēmu, kad piegādātājs minētā līguma vajadzībām ekskluzīvi izmanto vienu vai vairākus informācijas pārraides līdzekļus līdz līguma noslēgšanas brīdim un ieskaitot to;

b) "finanšu pakalpojums" ir jebkurš bankas, kredīta, apdrošināšanas, personālo pensiju, ieguldījumu vai maksājumu rakstura pakalpojums;

c) "piegādātājs" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, publiska vai privāta, kura, darbojoties savā tirdzniecības vai profesionālajā statusā, ir pakalpojumu sniedzējs pēc līguma, ievērojot distances līgumus;

d) "patērētājs" ir jebkura fiziska persona, kura distances līgumos, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kuri ir ārpus tās amata, nodarbošanās vai profesijas;

[..]."

6 Šīs pašas direktīvas 3. panta "Informācija patērētājam pirms distances līguma noslēgšanas" 1. punktā ir noteikts:

"Laikus, pirms patērētājs ir uzņēmies jebkura distances līguma saistības, viņam sniedz šādu informāciju par:

[..]

3) distances līgumu
   a) atteikuma tiesību esamība vai neesamība saskaņā ar 6. pantu un, ja atteikuma tiesības pastāv, to ilgums un nosacījumi to izmantošanai, tostarp informācija par summu, kādu patērētājam var lūgt samaksāt, pamatojoties uz 7. panta 1. punktu, kā arī šo tiesību neizmantošanas sekas;

[..]."

7 Saskaņā ar Direktīvas 2002/65 6. pantu "Atteikuma tiesības":

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka patērētājam ir 14 kalendāra dienas, lai atkāptos no līguma bez līgumsoda un bez iemesla paziņošanas. [..]

Atteikuma termiņu sāk skaitīt:

– vai nu no distances līguma noslēgšanas dienas [..], vai arī

– no dienas, kad patērētājs saņem līguma noteikumus un nosacījumus, un informāciju saskaņā ar 5. panta 1. vai 2. punktu, ja tas ir vēlāk nekā pirmajā ievilkumā minētajā dienā.

[..]

2. Atteikuma tiesības neattiecas uz:

[..]

c) līgumiem, kuru izpildījums ir pilnībā pabeigts pēc patērētāja skaidra lūguma, pirms patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības.

3. Dalībvalstis var noteikt, ka atteikuma tiesības neattiecas uz:

a) jebkuru kredītu, kas galvenokārt paredzēts, lai iegādātos [vai saglabātu] īpašumtiesības uz zemi vai esošu, vai projektējamu ēku, vai nolūkā atjaunot vai uzlabot ēku, vai

b) jebkuru kredītu, kas nodrošināts vai nu ar nekustamā īpašuma hipotēku, vai arī tiesībām saistībā ar nekustamo īpašumu [..]

[..]

6. Ja patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības, viņš līdz attiecīgā termiņa beigām par to paziņo saskaņā ar praktiskajiem norādījumiem, kas viņam doti saskaņā ar 3. panta 1. punkta 3. daļas d) apakšpunktu, veidā, kuru var pierādīt saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Uzskata, ka termiņš ir ievērots, kad paziņojumu, ja tas ir rakstisks vai cita pastāvīga informācijas nesēja veidā un ir saņēmējam sasniedzams, nosūta pirms termiņa beigām.

[..]"

8 Šīs direktīvas 7. pantā "Tā pakalpojuma apmaksāšana, kas sniegts pirms atteikuma" ir noteikts:

"1. Ja patērētājs izmanto savas 6. panta 1. punktā paredzētās atteikuma tiesības, viņam var tikai prasīt bez nepamatotas kavēšanās samaksāt par pakalpojumu, ko piegādātājs viņam faktiski sniedzis saskaņā ar līgumu. Līguma izpilde var sākties tikai pēc tam, kad patērētājs ir devis savu piekrišanu. [..]

[..]

3. Piegādātājs nevar prasīt patērētājam maksāt nekādas summas, pamatojoties uz 1. punktu, ja vien tas nevar pierādīt, ka patērētājs bija pietiekami informēts par maksājamo summu atbilstīgi 3. panta 1. punkta 3. daļas a) apakšpunktam. Tomēr viņš nekādā ziņā nevar prasīt šādu maksājumu, ja viņš bez patērētāja iepriekšēja lūguma ir uzsācis līguma izpildi pirms 6. panta 1. punktā paredzētā atteikuma termiņa beigām.

4. Piegādātājs bez nepamatotas kavēšanās un ne vēlāk kā 30 kalendāra dienās atmaksā patērētājam jebkuras summas, ko viņš ir no tā saņēmis saskaņā ar distances līgumu, izņemot 1. punktā minēto summu. Šis termiņš sākas dienā, kurā piegādātājs saņem paziņojumu par atteikumu.

5. Patērētājs bez nepamatotas kavēšanās un 30 kalendāra dienās atdod piegādātājam jebkuras summas un/vai īpašumu, ko viņš ir saņēmis no piegādātāja. [..]"

### *Vācijas tiesības*

9 *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilkodekss) (turpmāk tekstā – "*BGB*") – redakcijā, kas piemērojama pamatlietā, – 312.b panta 1. punktā ir paredzēts:

""Distances līgumi" ir līgumi par preču piegādi vai pakalpojumu, tostarp finanšu pakalpojumu, sniegšanu, kas noslēgti starp piegādātāju un patērētāju, izmantojot tikai attālinātas saziņas līdzekļus, ja vien līgums ir noslēgts tālpārdošanas vai attālinātas pakalpojumu sniegšanas sistēmas ietvaros. "Finanšu pakalpojumi" pirmā teikuma izpratnē ir jebkuri bankas, kredīta, apdrošināšanas, individuālo pensiju, ieguldījumu vai maksājumu rakstura pakalpojumi."

10 *BGB* 312.d pantā ir noteikts:

"(1) Distances līguma noslēgšanas gadījumā patērētājam ir 355. pantā paredzētās atteikuma tiesības. [..]

(2) Atkāpjoties no 355. panta 2. punkta pirmā teikuma, atteikuma termiņu skaita no brīža, kad ir izpildīts 312.c panta 2. punktā noteiktais informēšanas pienākums, [..] un pakalpojumu sniegšanas gadījumā – no līguma noslēgšanas dienas.

(3) Pakalpojumu sniegšanas gadījumā atteikuma tiesības izbeidzas arī šādos gadījumos:

1. finanšu pakalpojumu jomā – kad pēc patērētāja nepārprotama lūguma katra puse līgumu izpilda pilnā apmērā, pirms viņš izmanto savas atteikuma tiesības [..]

[..]

(5) Atteikuma tiesības nevar izmantot arī attiecībā uz distances līgumiem, saskaņā ar 495., 499.–507. pantu patērētāja atteikuma tiesības un tiesības atdot atpakaļ preci jau ir paredzētas 355. vai 356. pantā. Šiem līgumiem *mutatis mutandis* piemēro 2. punktu.

(6) Distances līgumu par finanšu pakalpojumiem gadījumā patērētājs, atkāpjoties no 357. panta 1. punkta noteikumiem, atlīdzību par sniegto pakalpojumu, kas paredzēta tiesību normās par atkāpšanos no līguma, sniedz tikai tad, ja pirms piekrišanas līguma parakstīšanai viņam ir sniegta informācija par šādām tiesiskām sekām un ja viņš ir nepārprotami piekritis tam, ka piegādātājs pirms atteikuma termiņa beigām uzsāk pakalpojuma sniegšanu."

11 *BGB* 346. pants ir formulēts šādi:

"(1) Ja kāda no līguma pusēm līgumā rezervējusi sev tiesības atkāpties no līguma vai šādas tiesības tai paredzētas likumā, tad atkāpšanās no līguma gadījumā tā atdod atpakaļ saņemto izpildījumu un izdod no tā gūtos augļus.

(2) Šādas atpakaļatdošanas vai izdošanas vietā parādnieks atlīdzina attiecīgo vērtību, ja:

1. ja saņemtā izpildījuma būtības dēļ šāda atpakaļatdošana nav iespējama [..]

Ja līgumā ir paredzēts pretizpildījums, tad to ņem vērā, aprēķinot atlīdzināmo vērtību; ja ir jāsniedz atlīdzība par aizdevuma lietošanas radītajām priekšrocībām, var izmantot iespēju pierādīt, ka priekšrocību vērtība īstenībā ir bijusi mazāka."

12 *BGB* 355. panta 3. punktā ir noteikts:

"Atteikuma tiesības izbeidzas, kad apritējuši seši mēneši no līguma noslēgšanas. Preču piegādes gadījumā termiņu skaita no dienas, kad pircējs tās ir saņēmis. Atkāpjoties no pirmā teikuma, atteikuma tiesības neizbeidzas, ja patērētājs nav pienācīgi informēts par savām atteikuma tiesībām, un distances līguma par finanšu pakalpojumiem gadījumā tās neizbeidzas arī tad, ja piegādātājs nav izpildījis savus 312.c panta 2. punkta 1. apakšpunktā noteiktos informēšanas pienākumus."

13 *BGB* 495. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Patēriņa kredītlīguma gadījumā aizņēmējam ir 355. pantā noteiktās atteikuma tiesības."

14 *Verordnung über Informations- und Nachweispflichten nach bürgerlichem Recht* (Noteikumi par informēšanas un pierādīšanas pienākumu saskaņā ar civiltiesībām) – pamatlietā piemērojamajā redakcijā – ir paredzēti informēšanas pienākumi, kas piegādātājam ir jāievēro, kad tas, ar patērētāju noslēdzot distances līgumu, uzņemas kredītiestādes pienākumus sniegt informāciju aizņēmējam.

## Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

15 2005. gada novembrī patērētājs *T. Leonhard* un kredītiestāde *DSL-Bank* noslēdza divus kredīta līgumus par divu dzīvokļu iegādes finansēšanu (turpmāk tekstā – "aplūkojamie līgumi").

16 Aplūkojamo līgumu noslēgšana norisinājās šādi.

17 *DSL-Bank* 2005. gada 10. novembrī nosūtīja *T. Leonhard* divus iepriekšformulētus dokumentus, sauktus "aizdevuma līgums", kuri ietvēra arī informāciju par atteikuma tiesībām. Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, šajā informācijā nebija pārņemts spēkā esošā Vācijas tiesiskā regulējuma teksts un tādēļ attiecībā uz to nevarēja izmantot neatspēkojamo tiesiskuma prezumpciju, kura izmantojama attiecībā uz informēšanas modeli, kas ietverts Noteikumu par informēšanas un pierādīšanas pienākumu saskaņā ar civiltiesībām pielikumā – redakcijā, kura piemērojama pamatlietā.

18 *T. Leonhard* 2005. gada 11. novembrī šos dokumentus parakstīja un nosūtīja uz *DSL-Bank*. Pēc tam *T. Leonhard* sniedza līgumā paredzēto nodrošinājumu, tostarp nostiprinot hipotēku uz attiecīgajiem nekustamajiem īpašumiem. Pēc viņa lūguma *DSL-Bank* izsniedza viņam aizdevuma pamatsummu.

19 Pēc tam, kad *T. Leonhard* ik mēnesi bija maksājis procentus par piešķirto aizdevumu, ar savu 2015. gada 14. novembra vēstuli viņš paziņoja *DSL-Bank*, ka izmanto savas atteikuma tiesības attiecībā uz aplūkojamajiem līgumiem. Sava paziņojuma pamatošanai viņš apgalvoja, ka informācija par atteikuma tiesībām, kura viņam bija sniegta šo līgumu noslēgšanas gaitā, neatbilda valsts tiesiskajam regulējumam. Attiecībā uz viņa turpmāk veiktiem procentu maksājumiem *T. Leonhard* norādīja – šie maksājumi nav jāinterpretē tādējādi, ka viņš atzītu aplūkojamajos līgumos noteiktos pienākumus, un viņš sev rezervējot tiesības pieprasīt no *DSL-Bank* šo maksājumu atlīdzināšanu.

20 Tā kā *DSL-Bank* atteicās atzīt *T. Leonhard* atteikuma tiesības attiecībā uz aplūkojamajiem līgumiem, viņš vērsās pie *Landgericht Bonn* (Bonnas apgabaltiesa, Vācija), lūdzot atzīt, ka viņa atteikums ir spēkā, kā arī piespriest *DSL-Bank* samaksāt atlīdzību par to procentu summu lietošanu, kuras *T. Leonhard* bija samaksājis *DSL-Bank* pirms atteikuma īstenošanas.

21 Iesniedzējtiesa norāda, ka aplūkojamie līgumi ir kvalificējami kā "distances līgumi" *BGB* 312.b panta izpratnē un ka saskaņā ar šīs valsts judikatūru normas par atteikuma tiesībām distances līgumos principā ir piemērojamas arī hipotekārā kredīta līgumiem.

22 Iesniedzējtiesa uzskata – tā kā šā sprieduma 17. punktā minētajos dokumentos ietvertā informācija par atteikuma tiesībām neatbilda dalībvalsts tiesiskajam regulējumam, ir jāatzīst, ka *T. Leonhard* ir pienācīgi izmantojis atteikuma tiesības attiecībā uz aplūkojamajiem līgumiem.

23 Attiecībā uz šā atteikuma sekām minētā tiesa norāda, ka saskaņā ar *BGB* 346. panta 1. punktu un 2. punkta pirmā teikuma 1. apakšpunktu aizņēmējam ir pienākums atmaksāt aizdevējam saņemtā aizdevuma pamatsummu, kā arī atlīdzināt ieguvumu no šā aizdevuma, kura apmērs saskaņā ar *BGB* 346. panta 2. punkta otro teikumu principā ir vienāds ar pušu noslēgtajā līgumā paredzētajiem procentiem. Savukārt aizdevējam esot pienākums ne tikai atdot atpakaļ aizņēmējam saņemtās summas, bet arī atlīdzināt ieguvumu no šīm summām.

24 Tā piebilst, ka saskaņā ar *BGB* panta 312.d panta 6. punktu distances līgumu par finanšu pakalpojumiem gadījumā pienākums maksāt atlīdzību par saņemto pakalpojumu patērētājam ir vienīgi tad, ja pirms līguma noslēgšanas viņš ir ticis informēts par šādām sekām un ja viņš ir nepārprotami piekritis tam, ka piegādātājs pakalpojuma sniegšanas izpildi uzsāk vēl pirms atteikuma termiņa beigām. Vienlaikus tā uzskata, ka ir iespējams izmantot tādu dalībvalsts tiesiskā regulējuma interpretāciju, ka jebkurā gadījumā patērētājs ir tiesīgs saņemt *BGB* 346. panta 2. punkta pirmā teikuma 1. apakšpunktā paredzēto atlīdzību par lietošanu. Šādā gadījumā patērētājam (aizņēmējam) tikšot atdoti atpakaļ ne tikai aizdevuma atmaksas un procentu samaksas maksājumi aizdevējam, bet viņš arī būšot tiesīgs saņemt arī atlīdzību par lietošanu.

25 Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka Direktīvas 2002/65 7. pants liedz aizņēmējam pieprasīt no aizdevēja šādu atlīdzību par lietošanu un ka šīs direktīvas mērķis ir dalībvalstu attiecīgā regulējuma pilnīga saskaņošana.

26 Šādos apstākļos *Landgericht Bonn* (Bonnas apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Direktīvas 2002/65 7. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu dalībvalsts tiesību normu, kurā paredzēts, ka pēc tam, kad patērētājs ir izmantojis atteikuma tiesības attiecībā uz distances kredītlīgumu, piegādātājs viņam ne tikai atdod atpakaļ naudas summas, ko tas no šā patērētāja saņēmis minētā līguma izpildes ietvaros, bet arī samaksā atlīdzību par šīs summas lietošanu?"

## Tiesvedība Tiesā

27 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 4. decembra lēmumu tiesvedība šajā lietā tika apturēta līdz sprieduma *Romano* (C-143/18, EU:C:2019:701) pasludināšanai 2019. gada 11. septembrī.

28 Tiesas kanceleja šo spriedumu darīja zināmu iesniedzējtiesai.

29 Ar 2019. gada 25. septembra vēstuli, kas Tiesā reģistrēta 2019. gada 1. oktobrī, iesniedzējtiesa, atbildot uz Tiesas uzdotu jautājumu, to informēja, ka tā savu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu uztur spēkā, ciktāl 2019. gada 11. septembra spriedumā *Romano* (C-143/18, EU:C:2019:701) Tiesa nav atbildējusi uz trešo prejudiciālo jautājumu, kas ir tāds pats kā vienīgais šajā lietā uzdotais jautājums.

## Par prejudiciālo jautājumu

30 Iesniedzējtiesas jautājums būtībā ir par to, vai Direktīvas 2002/65 7. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja kāds patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības attiecībā uz kredīta līgumu, kas ar piegādātāju noslēgts attālināti, šis patērētājs ir tiesīgs no šā piegādātāja saņemt atpakaļ minētā līguma izpildes nolūkā veikto aizdevuma atmaksas maksājumu un procentu maksājumu summas (izņemot summas, kuras šīs direktīvas 7. panta 1. un 3. punktā minētajos apstākļos viņam pašam ir jāmaksā piegādātājam), taču ne atlīdzību par šo aizdevuma un procentu summu lietošanu.

31 Vispirms iesniedzējtiesa konstatē, ka saskaņā ar šā sprieduma 24. punktā minēto dalībvalsts tiesisko regulējumu patērētājs (aizņēmējs), kas izmantojis atteikuma tiesības attiecībā uz līgumu ar piegādātāju, ir tiesīgs saņemt no šā aizdevēja ne tikai veikto aizdevuma atmaksas un procentu maksājumu summas, bet arī atlīdzību par lietošanu.

32 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Direktīvas 2002/65 7. panta 4. punkta izriet, ka tad, ja patērētājs nolemj izmantot savas atteikuma tiesības attiecībā uz attālināti noslēgtu kredīta līgumu, piegādātājam ir pienākums atdot viņam atpakaļ ikvienu summu, ko tas saņēmis no šā patērētāja uz šā līguma pamata, izņemot šā 7. panta 1. punktā minēto summu, proti, summu, kuru tas saņēmis saistībā ar finanšu pakalpojumu, kas faktiski sniegts šīs direktīvas 7. panta 3. punktā minētajos apstākļos.

33 Direktīvas 2002/65 7. panta 4. punkta formulējums ir nepārprotams, tajā ir paredzēts piegādātāja pienākums atdot atpakaļ patērētājam tikai un vienīgi tās summas, kuras tas no viņa ir saņēmis uz distances līguma pamata.

34 Ja patērētājs aizdevuma līguma izpildes nolūkā ir atmaksājis piegādātājam aizdevuma pamatsummu un maksājis procentus, tad saskaņā ar Direktīvas 2002/65 7. panta 4. punktu šis patērētājs saņem atpakaļ gan samaksātās aizdevuma atmaksas summas, gan procentu maksājumu summas.

35 Nedz Direktīvas 2002/65 7. panta 4. punktā, nedz kādā citā tās normā nav paredzēts, ka tad, ja patērētājs izmanto atteikuma tiesības attiecībā uz līgumu, kas noslēgts ar viņa piegādātāju, nupat minētajam būtu pienākums atdot atpakaļ šim patērētājam ne tikai aizdevuma atmaksas un procentu maksājumu summas, bet arī maksāt atlīdzību par minētā līguma izpildes ietvaros saņemto summu lietošanu.

36 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2002/65 1. panta 1. punktu kopsakarā ar tās 13. apsvērumu šajā direktīvā principā pilnībā tiek saskaņoti tajā reglamentētie aspekti. Proti, kā ir norādīts šajā apsvērumā, dalībvalstis nedrīkst pieņemt noteikumus, kas nav paredzēti šajā direktīvā, jomās, kuras ar to tiek saskaņotas, ja tajā īpaši nav norādīts citādi (spriedums, 2019. gada 11. septembris, *Romano*, C-143/18, EU:C:2019:701, 34. punkts).

37 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2002/65 7. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja kāds patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības attiecībā uz kredīta līgumu, kas ar piegādātāju noslēgts attālināti, šis patērētājs ir tiesīgs no šā piegādātāja saņemt atpakaļ minētā līguma izpildes nolūkā veikto aizdevuma atmaksas maksājumu un procentu maksājumu summas (izņemot summas, kuras šīs direktīvas 7. panta 1. un 3. punktā minētajos apstākļos viņam pašam ir jāmaksā piegādātājam), taču ne atlīdzību par šo aizdevuma un procentu summu lietošanu.

## Par tiesāšanās izdevumiem

38 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

**Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK 7. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja kāds patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības attiecībā uz kredīta līgumu, kas ar piegādātāju noslēgts attālināti, šis patērētājs ir tiesīgs no šā piegādātāja saņemt atpakaļ minētā līguma izpildes nolūkā veikto aizdevuma atmaksas maksājumu un procentu maksājumu summas (izņemot summas, kuras šīs direktīvas 7. panta 1. un 3. punktā minētajos apstākļos viņam pašam ir jāmaksā piegādātājam), taču ne atlīdzību par šo aizdevuma un procentu summu lietošanu.**

[Paraksti]